

Arrest

nr. 229 053 van 20 november 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 9 augustus 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 juli 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 augustus 2019 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart de Kosovaarse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 7 mei 1974. Zij is de moeder van de andere twee verzoekende partijen, die beiden minderjarig zijn.

Bij schrijven van 21 juni 2018 dient de eerste verzoekende partij, in haar eigen naam en in die van de kinderen, een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 11 juli 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die op 30 juli 2019 aan de eerste verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.06.2018 werd ingediend door :

[J.,G.]

nationaliteit: Kosovo

geboren te [F.] op 07.05.1974

adres: [...]

en als wettelijk vertegenwoordiger van [M.E.], geboren te Pristina op 05.11.2007 en [M.A.], geboren te Pristina op 18.03.2010.

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijst betrokkene naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij een ruime tijd in België zou verblijven samen met haar twee kinderen. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene legt ook geen bewijzen voor waaruit zou blijken dat ze al een geruime tijd in België zou verblijven.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3.

De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Ook wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, dwat dit artikel betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Ook dient er opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin/de ganse familie geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

Ook voor wat betreft haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat haar belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen.

Betrokkene haalt verder aan dat de verplichting om terug te keren naar Kosovo een schending van Artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag zou betekenen. Wat betreft dat het kind recht heeft op een leven samen met de ouders. Het aanhalen van dit artikel lijkt ons in deze context misplaatst daar het leven van de kinderen niet in het gedrang komt door een terugkeer naar het land van herkomst, daar wij niet beweren dat de kinderen gescheiden moeten worden van de ouders. Immers, de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, geldt voor het hele gezin waardoor dit element geen buitengewone omstandigheid vormt.

Ook het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Betrokkene legt een verslag M-decreet voor, doch betrokkene legt geen bewijs voor dat dit onderwijs niet in het land van herkomst voor handen is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene zich volledig geïntegreerd zou hebben in België, dat zij de Franse taal zou spreken, zij werkbereid zou zijn, zou kunnen tewerkgesteld worden in een knelpuntberoep, ze hier een ruime vrienden en kennissenkring zou hebben opgebouwd, kinderen hier school lopen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Op 11 juli 2019 neemt de gemachtigde van de minister eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing die ook op 30 juli 2019 aan de eerste verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

"Mevrouw,

*Naam, voornaam: [J.,G.]
geboortedatum: 07.05.1974
geboorteplaats: [F.]
nationaliteit: Kosovo*

de kinderen [M.E.], geboren te Pristina op 05.11.2007 en [M.A.], geboren te Pristina op 18.03.2010 dienen hun moeder te vergezellen.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij het volgende:

“Verzoekende partij voert geen kritiek aan tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dd 11.07.2019.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.”

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift en de toegevoegde stukken blijkt dat de verzoekende partijen twee beslissingen aanvechten met name de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde minister waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel die door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen in hun verzoekschrift geen grieven noch een middel ontwikkelen ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten. Aldus bevat het verzoekschrift geen middel ten aanzien van het bestreden bevel in de zin van de voornoemde bepaling.

De exceptie van de verwerende partij wordt aanvaard. Het beroep ten aanzien van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is derhalve onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

3.1.1. De verzoekende partijen adstrueren hun middel als volgt:

“Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...”

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen.

Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat verzoekster de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

"Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te storten op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In verband met artikel 9.3 van Wet van 15/12/1980 heeft de Raad van State zich al herhaaldelijk uitgesproken over het vereiste het uitzonderlijk karakter van de omstandigheden in concreto na te gaan, en dat de beslissing die een uitspraak doet op het verzoek gemotiveerd moet zijn in zulke mate dat het de werkelijkheid van een onderzoek weerspiegelt. (RvS nr. 86 390 29 maart 2000)

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en niet na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat artikel 3 EVRM als volgt wordt gestipuleerd :

« Niemand mag onderworpen worden aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.»

Verwerende partij stelt dat artikel 3 EVRM niet van toepassing is omdat verzoekster niet uitlegt waarom een tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst een mensonwaardige of vernederende behandeling in de zin van het EVRM tot gevolg zou hebben.

Dat verzoekster een vernederende behandeling vreest indien zij zou dienen terug te keren voor het vervullen van de formaliteit voor het indienen van een verzoek tot machtiging van verblijf overeenkomstig artikel 9bis Vw., hetgeen wel degelijk een inbreuk op artikel 3 EVRM zou betekenen.

Ten tweede beperkt de bestreden beslissing zich door te stellen dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat een verzoekschrift conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet normalerwijze door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de vreemdelingenwet hierop een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat bij de afweging van het particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen. Dat men in casu dus verplicht is een individuele toetsing te maken en dient over te gaan tot een belangenafweging en dus niet een loutere toepassing van de wet.

Dat de Raad van State herhaaldelijk heeft gesteld dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2e lid Vreemdelingenwet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kan hij buitengewone omstandigheden inroepen.

Ten derde dient men een weigering derhalve te kaderen in één van de uitzonderingsgevallen van artikel 8, 2e lid E.V.R.M..

Artikel 8 E.V.R.M. waarborgt het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven.

Verwerende partij kan enkel een inbreuk maken op art. 8 E.V.R.M. indien dit gerechtvaardigd is.

Een terugkeer van verzoekster naar het land van herkomst, impliceert een schending van het familie-en gezinsleven.

Verwerende partij stelt ten onrechte dat de terugkeer naar het land van herkomst niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven.

De terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen zou niet in disproportionaliteit staan ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven.

De elementen van integratie zouden enkel behoren tot de gegrondheid en zouden in deze fase niet behandeld worden.

Verzoekster verblijft al geruime tijd in België samen met haar 2 kinderen die hier naar school gaan.

Dat het dan ook onomstotelijk vaststaat dat verzoekster sociale banden met België heeft, niet in het minst door haar verbondenheid en de verbondenheid van haar kinderen met de school en de schoolgemeenschap.

Bovendien heeft verzoekster duurzame sociale bindingen opgebouwd en een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd. Bijgevolg zou het voor verzoekster traumatisch zijn om na verregaande integratie alsnog gedwongen terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen.

Bovendien kan een aanvraag tot machtiging tot verblijf in het buitenland jarenlang in beslag nemen. Dit kan wel een ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengen.

Dat verwerende partij met deze factoren ten onrechte geen rekening heeft gehouden waardoor er geen correcte belangenafweging heeft plaatsgevonden tussen de gevolgen en het beoogde doel, waardoor thans niet vaststaat dat het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf niet disproportioneel zou zijn en een schending van artikel 8 E.V.R.M. zou uitmaken.

De bestreden beslissing schendt dus artikel 8 E.V.R.M., bevat aldus geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is."

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partijen:

"Betreffende de vermeende schending van de artt. 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 en van art. 62 van de Vreemdelingenwet, laat de verwerende partij gelden dat de formele motiveringsplicht, vervat in deze wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, geen ander doel heeft dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zinnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698).

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. Het artikel 62 §2 van de Vreemdelingenwet houdt eenzelfde verplichting in.

Bij lezing van het verzoekschrift blijkt genoegzaam dat de inhoud van de bestreden beslissing verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel de juridische grondslag als de feitelijke grondslag zijn vermeld.

Zo luidt de relevante motivering in de bestreden 9bis beslissing als volgt: "[...]"

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens ze werd genomen op een zodanige manier dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen, zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

Verzoekende partij kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissingen, daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

Verweerder laat daarnaast gelden dat verzoekende partij in gebreke blijft om aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Minister een onzorgvuldig gemotiveerde beslissing zou genomen hebben. Verzoeker beperkt zich tot een vage herhaling van een aantal elementen die zij in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis Vw. naar voren bracht, en haalt geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing. Verzoekende partij geeft ook een uitgebreide algemene en

theoretische uiteenzetting waarin zij aangeeft dat “de bestreden beslissing” naar haar mening wel gemotiveerd is, doch zeker niet afdoende en niet na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Zoals hoger aangegeven, wordt in de eerste bestreden beslissing in tegenstelling tot hetgeen verzoekende partij aangeeft, wel degelijk uiteengezet om welke redenen de aangehaalde elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

Dienaangaande wijst verwerende partij op de motivering in de bestreden 9bis beslissing, waaruit duidelijk blijkt dat de door verzoeker aangehaalde elementen m.b.t. de veronderstelde schending van artikel 3 EVRM wel degelijk in ogenschouw werden genomen. In de bestreden beslissing valt hieromtrent immers onder meer te lezen: “[...]”

Door een loutere herhaling van deze naar behoren weerlegde vrees, toont verzoeker niet aan dat deze motieven onjuist of onredelijk zouden zijn, noch dat zij het resultaat zouden zijn van een onzorgvuldige feitenvinding. Met de loutere herhaling van deze vrees wordt evenmin een schending van artikel 3 EVRM aangetoond. Verzoekster verliest immers uit het oog dat het haar toekomt om aan te tonen dat zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling na een terugkeer naar haar herkomstland. Ook in haar verzoekschrift beperkt zij zich tot algemene en blote beweringen, hetgeen aldus niet volstaat.

Verzoekende partij werpt ook een schending van artikel 8 van het EVRM op gezien haar integratie, sociale bindingen en het schoolgaan van haar kinderen. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent gemotiveerd als volgt: “[...]”

Met een loutere verwijzing naar haar integratie, sociale bindingen en het schoolgaan van haar kinderen toont verzoekster niet aan op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM zou schenden, noch wordt daarmee aangetoond dat de interpretatie van artikel 8 EVRM die in de bestreden beslissing wordt gegeven en waarbij wordt gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven”) verkeerd zou zijn.

Een schending van de aangevoerde bepalingen en beginselen kan bijgevolg niet worden aangenomen. Verzoeker heeft dan ook geen gegrond middel aangevoerd.”

3.1.3. De in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De verzoekende partijen betogen dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft, doch concretiseren niet welke andere overwegingen zouden moeten worden weergegeven in de bestreden beslissing.

De verzoekende partijen maken aldus niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke

gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld en de verzoekende partijen eveneens de schending van deze bepaling aanvoeren.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag van de verzoekende partijen wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.1.4.1. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong kunnen indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

In de aanvraag van 21 juni 2018 hebben de verzoekende partijen samengevat het volgende als buitengewone omstandigheden aangehaald:

- Schending van artikel 3 van het EVRM;
- Schending van artikel 1 van het Verdrag van 10 december 1984 tegen foltering en andere wrede en onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York en goedgekeurd bij wet van 9 juni 1999 (hierna: het Anti-Folterverdrag);
- Centrum van de belangen bevindt zich in België;
- Schending van artikel 8 van het EVRM;
- Integratie;
- Schending van artikel 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag);
- Wet van 22 december 1999;
- Instructie van 19 juli 2009 en vademecum van 21 september 2009.

Verder in de aanvraag van 21 juni 2018 halen de verzoekende partijen de volgende elementen aan om de gegrondheid van hun aanvraag aan te tonen en als redenen voor regularisatie:

- Langdurig verblijf;
- Duurzame lokale verankering en banden met België of een Belg;
- Integratie;
- Spreken van Frans;
- Inspanningen geleverd op economisch vlak;
- Ruime vrienden- en kennissenkring;
- Schoolgaande kinderen;
- Verinnerlijking van de taal, zeden en gewoonten en het eigen maken van Belgische samenlevingsnormen;
- Centrum van belangen in België.

De verzoekende partijen betwisten niet dat op al deze elementen werd geantwoord, maar zijn niet akkoord met de gebruikte motieven.

3.1.4.2. Zo betogen de verzoekende partijen dat de eerste verzoekende partij een vernederende behandeling vreest indien zij naar haar land van herkomst zou terugkeren voor het vervullen van een formaliteit voor het indienen van een aanvraag tot machtiging. Zij stellen dat dit wel degelijk een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou betekenen. Hoewel de verzoekende partijen in hun verzoekschrift erkennen dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat artikel 3 van het EVRM *in casu* niet van toepassing is omdat de eerste verzoekende partij niet uiteenzet waarom een tijdelijke terugkeer een mensonwaardige of vernederende behandeling tot gevolg zou hebben, laten ze na om deze motieven te weerleggen. Zij concretiseren geen persoonlijke vrees voor een onmenselijke of vernederende behandeling bij een tijdelijke terugkeer naar hun land van herkomst.

Om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken, dienen de verzoekende partijen aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Door louter opnieuw te wijzen op de vrees voor een vernederende behandeling, zonder deze vrees verdere te verduidelijken, tonen de verzoekende partijen niet aan dat er ten onrechte door de gemachtigde van de minister wordt gemotiveerd dat dit element niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid. Tevens wordt geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

3.1.4.3. De verzoekende partijen stellen verder dat een terugkeer naar het land van herkomst een schending impliceert van het privé-, familie- en gezinsleven in het kader van artikel 8 van het EVRM en dat er geen correcte belangenafweging heeft plaatsgevonden.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd:

“Ook wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, dwat dit artikel betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Ook dient er opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin/de ganse familie geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

Ook voor wat betreft haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat haar belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen.”

De Raad duidt er eerst op dat de bestreden beslissing geen betrekking heeft op een weigering van een voortgezet verblijf maar dat het *in casu* een situatie van eerste toelating betreft. In een dergelijk geval dient er hoe dan ook geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, zoals de verzoekende partijen verkeerdelijk aangeven in het verzoekschrift, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezins- en privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

In casu wordt geen verblijf ten gronde geweigerd, maar wordt in de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing enkel gesteld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend. Er is bovendien uitdrukkelijk gemotiveerd in de bestreden beslissing aangaande het door de eerste verzoekende partij in de aanvraag ingeroepen privé- en gezinsleven. Het louter herhalen van de elementen inzake het voorgehouden beschermenswaardig privé- en gezinsleven kan de motieven van de bestreden beslissing niet weerleggen. De verzoekende partijen betwisten niet dat zij als één gezin dienen terug te keren naar het land van herkomst, waardoor de motieven inzake het gezinsleven niet worden betwist.

Waar de eerste verzoekende partij blijft volharden dat zij en haar kinderen sociale banden hebben met België, mede door het schoollopen van de kinderen, wijst de Raad erop dat dit element in wezen niet betwist wordt, maar dat er wordt gemotiveerd dat de eerste verzoekende partij niet aantoonde dat *“haar belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen”*. Door enkel opnieuw op deze banden te wijzen en te stellen dat zij een grote vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, zonder hiervan enig begin van bewijs voor te leggen, weerlegt de eerste verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet, namelijk dat dit geen buitengewone omstandigheid uitmaakt, en maakt zij niet aannemelijk dat haar voorgehouden privéleven niet afdoende werd beoordeeld. Hierbij wijst de Raad er nog op dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat “gewone” sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). Ook stelde de Raad van State in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de “gewone” opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

Gelet op voorgaande vaststellingen, kunnen de verzoekende partijen ook niet gevolgd worden in hun betoog dat er met enkele factoren ten onrechte geen rekening is gehouden, waardoor er geen correcte belangenafweging heeft plaatsgevonden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.1.4.4. Waar de verzoekende partijen in hun verzoekschrift stellen dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9 van de Vreemdelingenwet enerzijds en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval, wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen met een dergelijk algemeen betoog niet aannemelijk maken dat een dergelijke afweging *in casu* niet heeft plaatsgevonden. De verzoekende partijen hebben de mogelijkheid gehad om in hun aanvraag van 21 juni 2018 alle elementen in te roepen die zij als buitengewone omstandigheid beschouwen. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd waarom *in casu* deze elementen niet door de gemachtigde van de minister aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid. Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de minister wel degelijk is nagegaan of de voorwaarde om een dergelijke aanvraag om machtiging in te dienen in het land van herkomst *in casu* wel als evenredig kan worden beschouwd, in het licht van de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partijen. Aldus kan de kritiek van de verzoekende partijen niet aangenomen worden.

3.1.4.5. Door enkel te blijven volharden in de in de aanvraag opgeworpen elementen als zouden zij een buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, tonen de verzoekende partijen niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris incorrect of kennelijk onredelijk is. Evenmin kunnen de verzoekende partijen erop aansturen dat de Raad zou overgaan tot een herbeoordeling op de *supra* besproken punten. In de mate dat de verzoekende partijen met hun kritiek blijf geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid en de elementen uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet herhalen, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen de Raad immers uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen niet aantonen in hoeverre de motieven van de bestreden beslissing zouden kunnen wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit hun aanvraag ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Het betoog van de verzoekende partijen laat dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid, waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partijen voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat de grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.6. Voor het overige laten de verzoekende partijen na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden achten en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat betreft de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 558 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS